

Сердешна Оксана

Павло Глазовий

Обійняв Микола-муляр
Дівчину Оксану
Та й цілує привселюдно
Просто біля крану.
Це страшенно здивувало
Дядька-виконроба:
— Їй же богу, як стилиги,
Бий його хвороба!
Як закохані ви дуже,
Як такі вже щирі,
То могли б же цілуватись
Дома, на квартирі.
А Оксана брівки хмурить:
— Та могли б, звичайно.
Ви подбайте, щоб квартиру
Нам дали негайно.
Людям я обтинькувала
Сорок три кімнати,
А самій свого Миколу
Ніде цілувати.